

de have erholdt Ret til at bortfælge dette Gods, tøvede med at sælge det indtil Fæstledighed indtraf; men, dersom nu Regjeringen, som hidtil, skal kunne udstede Bevillinger, saa kan det meget vel træffe sig, at en Justitsminister, der har andre Anstuelser end dem, der nu gjøre sig gjældende, kan udstede en Bevilling, hvorved der aldeles intet Hensyn tages til Brugernes Efterladte, saaledes som der ogsaa allerede er udstedt Bevillinger, hvori der aldeles ikke er taget noget Hensyn i denne Retning. Det er aabenbart et stort Tab, der er forbundet med at stemme mod det 20de Afstemningspunct, og den ærede Rigsdagsmand har, saa synes det mig, ikke ganske Ret, naar han er af den Mening, at en Justitsminister ikke kunde tage en Bestemmelse, der stred imod hvad der vedtoges i dette Lovforslag. Den ærede 2den Landsþingsmand for 6te Kred (Wardenfleth) har allerede gjort opmærksom paa, at Ordet „iøvrigt“ ikke har været fremfat i den Betydning, hvori den ærede Rigsdagsmand har taget det, og jeg kan heller ikke see, at det kan have en saadan Betydning, naar der staaer: „iøvrigt beholder Kongen den samme Myndighed som hidtil o. s. v.“ I alle Tilfælde er Fortolkningen saa tvivlsom, at en Justitsminister, der vilde gjøre den Anvendelse gjældende, jeg har antydnet, idet han udsteder en Bevilling, maatte godt kunne forsvare, at gjøre det, uden at der fra nogen Side kunde gjøres nogenformhelt Indvending mod ham derfor. Jeg maa derfor fastholde denne vor Indstilling, som vistnok ogsaa vil være overensstemmende med de Anstuelser, der i Almindelighed gjøre sig gjældende i disse Forhandlinger. De Ulemper, der kunne være forbundne med at spærre Bevillingsveien, ere for Intet at regne i Sammenligning med de store Ulemper, der kunne følge af at lade den blive staaende; og i alle Tilfælde troer jeg, at man kan mellem Sagens 2den og 3die Behandling, der jo vil tage meget lang Tid, træffe adskillige Bestemmelser, hvorved man paa den ene Side kan afværge de Ulemper, der kunne følge af, at Bevillingsveien spærres, og paa den anden Side beholde den store Gavn og Betsignelse, som følger af, at Sagen er ordnet ved Lov, og

ikke mere er overladt til en enkelt Mand's For-godtbefindende.

Justitsministeren: Jeg kan ikke nægte, at jeg har store Betænkkeligheder ved den af Udvalgets Mindretal foreslaaede § 3, og jeg skulde derfor være meget tilbøielig til at tilraade, at det Forslag, der er stillet af den ærede 2den Landsþingsmand for 11te Kred (Schulin) maatte blive antaget. Det foreskommer mig, at Bestemmelsen i denne § 3 ikke er nødvendig, og at man, ved at antage den, sammenblander to Ting, der ikke bør staae under den samme Regel. Den ærede 4de Landsþingsmand for 7de Kred (Nyholm) motivere den derved, at det vilde være uheldigt, om det Bøndergods, der henhører under de offentlige Stiftelser, ikke ogsaa kunde blive afhændet. Dersom Virkningen af, at denne Paragraph ikke blev vedtagen, skulde være den, at det omtalte Bøndergods ikke blev afhændet, saa vilde jeg være ganske enig i, at dette vilde være uheldigt; men, for at de offentlige Stiftelsers Bøndergods skal kunne blive afhændet, behøves Paragraphen aldeles ikke. Frdn. af 13de Mai. 1769 § 7 hjemler ligefrem en Ret til at lade de offentlige Stiftelsers Bøndergods sælge (Hør!); der behøves ikke nogen egentlig Bevilling, for at Salget kan gaae for sig, skjøndt Sagen rigtigt nok altid forelægges Hans Majestæt Kongen, hvis Resolution tages angaaende Betingelserne for Salget. Af den nævnte Marsag troer jeg derfor, at Bestemmelsen ikke er nødvendig. Men jeg tillod mig dernæst at tilføie, at man ved en saadan Bestemmelse sammenblander to Ting, der ikke godt kunne henses under den samme Regel. De Godser, der her er Tale om, ere af meget forskjellig Betskaffenhed; nogle af dem kunne paa en Maade betragtes som private Stiftelser; thi Paragraphen angaaer ikke alene offentlige Stiftelser, men der staaer f. Ex. ogsaa nævnt „Klostere“, og der gives navnlig blandt dem enkelte Stiftelser af en saadan Betskaffenhed, at de paa en Maade kunne kaldes private. Der er paa visse Stiftelser indrømmet Bestyrelserne en ganske særdeles, en saagodtsom ubegrændset Myndighed til at bestyre Stiftelsernes Anliggender, uden at være underkastede